

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στ'ην γην έδρευομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθειας πρὸς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτ'ώ φράγα είναι μόνο.
Για τὰ ξένα δημοσ μέρη—δ'έκα φράγα και 'στ'ό χέρι.

Πέμπτη του μηνός 'Απριλ
κι' άντασπάζονται τὰ χείλη.

Πούτος ένεννία πέντε κι' έπτακόσα,
Πάσχα του Κυρίου κι' άνοιξις γελώσα.

'Ας τὸ μάθουνε κι' οί 'λγοι κι' ἄς τὸ μάθουν κι' οί
[πολλοί...]

έκτος τόμος έξεδόθη Φιλοσόφου Φασουλή.
Μά κι' αὐτός ὁ νέος τόμος μ' ἔλα τάλλα μας βιβλία
και 'στὸ σπῆτι μας πωλείται και 'στὰ βιβλιοπωλεία.

**Τροπάρια πολιτικῶ
παραπολὸ παθητικῶ.**

Κι' έφέτος άνμνήσωμεν,
κι' έφέτος προσκυνήσωμεν
τοὺς μύστας τῆς Βουλῆς,
σωτήρας προσφιλεις.

Χαίρε, παντάνασσα Βουλῆ,
φάρε τοῦ κάθε Φασουλή,
ἡ τόσοσ άγρουπήνασα
κι' άεροκοπανίνασα,
δ'έν πολλας κι' έφέτος άπαρτιάσις,
κι' ὡς είπεν ὁ Χατζόπουλος έν τόσοσις άμαρτιάσις.

Βουλήν τὴν προκίονιον,
ποῦ βγάξει Στρατηλάτας,
και πάλιν τὸ δαμιόνιον
τὴν πιάνει τῆς παλάτας,
κι' εδαιμονίσθη λέγουσα
κι' εξάπτουσα και φλέγουσα
τοὺς άνδρας τοὺς κοσμητόρας
και Μονοκρούσους ρήτορας.

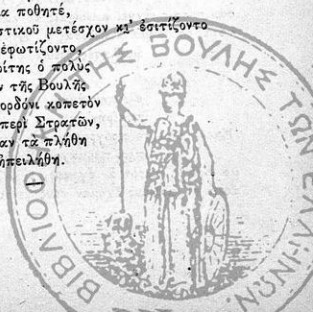
'Ο Κορδονάτος ὁ πατήρ
τοιαῦτα λέγει 'στους πιστούς:
νὺν τῆς σανίδας ὁ σωτήρ

μαζὶ με σὰς τοὺς άγκατοὺς
δεδόξαται παγκάλως
δου κανένας άλλος.

Σεις τοῦτον εδοξάσατε και σήμερον έν ὕμνοις,
τὸ κόμμα συνδοξάσαντες βουλιμωσις ποιήματις,
κι' αὐτός εδοξάσεν ἡμᾶς
και 'στ' άνοικτά σας στόματα
μεγάλως πέφτει λουκουμας
και χασκουν τάλλα κόμματα.

'Ο Στρατηλάτης Θεωδωρῆς
τάδε λαλεῖ περιχαρῆς,
σεινάμενος κουνάμενος και τὴν ρομφίαν πάλλων :
κενάς και τώρα βλέποντες γαστερας αντιπάλων,
δεῦτε τὰς εδρας τῆς Βουλῆς
κένωσωμεν, ὡ προσφιλεις,
και σπεύσωμεν κι' ὑπάγωμεν
Πάσχα καινὸν νῦ φάγωμεν,
Πάσχα θεσμῶν σωτήριον,
πολλῶν εζλαστήριον,
Πάσχα πασχόντων ἱλαρόν,
Πάσχα πατέρων πατέρων.

'Όταν οί φίλοι μαθηταί,
γέρο Μεσσία πθητέ,
του δείπνου σου του μυστικοῦ μετέσχον κι' εστίζοντο
και κάπως ερωτιζόντο,
τότε Λιμπρήτις ὁ πολλός
έφερε σάλον τῆς Βουλῆς
και 'στὸ Κορδόνι κοπετόν
με σχέδια περι Στρατιῶν,
κι' ἠλάλασαν τὰ πλήθη
και κρίσις ἠπειλάθη.

Ἄλλ' ὅμως σὺ μακριζῶν
 κί' ἐντὸς καλῆθου φέρων
 τὰ σχέδια Στρατηγῶν, ἐπέδειξες ἐκείνα
 καὶ πρόγραμμ' ἀπαράθρατον,
 κί' ἀμὴν ἀμὴν, ἀνέκραξες, θά ψηφισθῶν τὸν μῆνα,
 ὅπου δὲν ἔχει Σάββατον.

Τὴν ποίμνην ἀπελύτρωσας μίξαι μεγάλης κρίσεως
 καὶ καταράτου τρόμου,
 κί' ἀνέλκεις ἐπ' ὤμου
 τὰ βάρη τῶν Στρατηγῶν, μὲ καὶ τῆς Διοικήσεως,
 καὶ τοῦ Λιμπρίτη λυτρωθεὶς
 καὶ τάρμακα περιδληθείς,
 σκαλπίζεις νέον κήρυγμα
 καὶ μένεις πάλιν στήριγμα
 τοῖς φίλοις σου τοῖς κροῦσσι ;
 δόξα σοι, γέρο, δόξα σοι.

Τὴν ἐν κακοῖς γηράσκων Βουλὴν
 καὶ πάλιν ἐγκατέλειψες ἐνδοξῶς,
 ἔδωκαν εἰς τὸ βρώμα σου χολῆν
 κί' ἐπότισαν μεγάλην δίψαν μ' ὄξος.

Χατζίσκοι σ' ἐγκατέλειψαν σκληρῶς
 κί' ἔπαυσαν νὰ κορδωνῶνται σιμά σου,
 κί' ἀνέκραξαν ἄσθ' βῆμα γοερῶς
 πῶς ἀβητεῖς τὸ μέγα πρόγραμμα σου.

Κί' ἐκείνος ὁ πιστὸς ὁ Νικολῆς,
 κί' ἐκείνος ὁ Λεβίδης σὲ κεντῆ,
 κί' ἀνάμστος ἐκ χόλου καὶ χολῆς
 δὲν κἀθεταὶ σ' τὴν ποίμνην σου κοντά.

Μὰ ποίμνην ἰδικήν του συγκροτεῖ
 καὶ Στόλους ἐπιμῶνως ἀπαιτεῖ
 ἀπὸ τοῦ Ναυτικοῦ τὸν Ἰπουργόν,
 τὸν μέγαν Κωνσταντῆν τὸν πελαργίν.

Ποῦ σου φωνάζει, Θόδωρε, τὰ στρατιωτικὰ ;
 ποῦ σου τὰ ναυτικὰ ;
 ποῦ νὰ μοῖρα ναυτικῆ ;
 ποῦ ναυμαχικῆ κί' ἀστακῆ ;
 ποῦ λέθητες, Καρχηπουροῦ, καὶ κίστρα τῆς Πρεβεζῆς ;
 πῶς ἐπιλήρωον ἔγινες κί' ἐν οὐ παικτοῖς μὰς παίξεις ;

Ὅταν ὁ φίλος Νικολῆς,
 ὁ παρὰ πάντας προσφίλης,
 βράζων ὡς λέβης θεωρητοῦ τοιαῦτα προσφέρωναι,
 κί' ἠρώτα μὲ τὸν Στρατηγὸν
 τοῦ Ναυτικοῦ τὸν Ἰπουργόν
 σὰν πόσιαι ρίχνεις τὸ κάθῃ μας κανόνι,
 τότε ἄσθ' βῆμα παραστάς μ' Ἐγγλέζου κρῦον αἶμα
 ὠμίλησες ἡρέμα :

Ἄμην ἀμὴν
 κί' εἰρήν' ὕμιν.

Ἐκεῖνος μου τὸ πρόγραμμα δὲν ἔγραφε καθόλου
 περὶ προμάχου Στόλου,
 μὰ καὶ γι' αὐτὸν ἀν ἔγραφε, τί θέλομεν τοὺς Στόλους,
 ἀφοῦ συμμάχους ἔχομεν τοὺς γειτόνας μας ὕλους ;

Τοιαῦτα λέγων ἀπαθῆς,
 πρὸς τοὺς φιλάττους παρευθεὶς
 εἰδείξες τὸ παράσημον ἐκείνου τοῦ Σουλτάνου,
 γεραιφόντος σε μὲ πολλοὺς
 κί' ἐκείνου τὸ μακροσκελοῦς
 κί' ἐνδοξοῦ Καραπάνου.

Βλέπον ἐπὶ τὸ στήθος σου
 Σουλτανικὰ παράσημα,
 ἐξίστατο τὸ πλῆθος σου
 κί' ἔφακεν ἀναστάσιμα.

Χαῖρε, τῶν Τούρκων σύμμαχε, καὶ νῦν καὶ 'στους αἰῶνας
 ὑπερυψοῦτε κραταιῶς τὸν πάππον τῆς Κορδῶνας.
 Οὗτος γὰρ σώζει τὴν φυλὴν ἡμῶν τῶν θερμομαχῶν
 ἐκ προσχῶν πολέμων,
 ἀλλὰ κί' ἐξόδον περριτῶν
 μεγάλων Στόλων καὶ Στρατῶν.

Δεῦτε καὶ σήμερον δεσμοῦ ἐλύσκαμεν ἀλύτους,
 καὶ Μετζητιέδες φέροντες ἀδοκμανοκαλλήτους
 δεῦτε καὶ πάλιν τοὺς καρπούς εἰρήνης νὰ τρυγήσωμεν,
 καὶ μήτε κἂν φαρδάρκα 'στὸ μέλλον νικητήσωμεν.

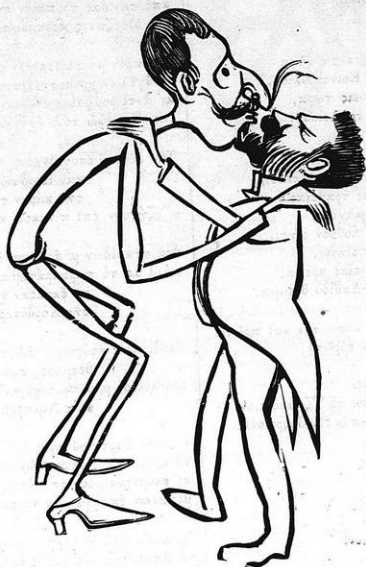
Καὶ τῆς Πυθίος οἱ Δελφοὶ
 δεῦτε κραυγάζουν, ἀδελφοί,
 τραπῶμεν μὲ τὸ Ναυτικὸν
 πρὸς ἀλείων ἀστακῶν,
 καὶ θρίαμβον ἀνέξοδον πρὸς πάντας ἀλαλάζωμεν
 καὶ Μετζητιέδες καὶ σταυροῦς μὲ Τούρκους ἀναλλάζωμεν,
 κί' εἰπωμεν φίλοις κί' ἀδελφοῖς : κἀνετε τὸ σταυρὸν σας
 καὶ μὲ τὸ χεῖρ τὸ δεξιὸν καὶ μὲ τῆριστερὸν σας,
 καὶ μὲ συμμάχους 'δέκατε καλά τὸν γάϊδαρὸν σας.

Ἄνοιξωμεν τὸ στόμα μας
 καὶ πληρωθῆσεται ψέυματος,
 προσβλέψωμεν τὸ κόμμα μας
 καὶ πληρωθῆσεται γέυματος :

Νομοσχεδίων κἀλαθον τηροῦντες στρατιωτικὰ
 Κορδονοπατριωτικὰ,
 κατὰπληκτοὶ παρίσταντο κί' ἐσκάκιζον μὲ τρώμον
 ν' ἀνεύρουν τὸν πολυπαθῆ τῆς Στρατηγικῆς νόμον,
 πλὴν παραστάς ὁ Θεόδωρος πρὸς τούτους προτεροῦναι :
 τὸν νόμον τί ζητεῖτε σεῖς, ὃν τρέμει τὸ Κορδόνι ;
 ἐγγήγερται διὰ παντός, οὐκ ἔστι πλέον ὠδε...
 καὶ πάλιν εἶπαν δόξα σοι τῆς στρουγγῆς Βοεδοῦκι.

Ὅτ' ἐκ τῶν ζῦλων σε λαμπρὸν ἢ ποίμνην σου καθεῖλε,
 τῶν ἀνιδόλων στυλε,
 τότε καὶ πάλιν ἐκράξαι τὸ ζυλευθὲν Κορδόνιον :
 σὺ νόμον διεξέφυρες, παππούλη, καταχθόνιον,
 δι' ὃν εἰς μακρῆς κρίσεως κατεπνευγμένην ρεῦμα
 κί' ὀλίγου δειν παρέδιδα πρὸς Ἄνακτα τὸ πνεῦμα,
 πλὴν πάλιν μ' ἐκαρδάμωσες κί' ἐρημάξαι δαρωνῶνς,
 διὸ κἀγὼ σὲ προσκυνῶ καὶ νῦν καὶ 'στους αἰῶνας.

Δεῦτε γονυπετήσωμεν ἐμπρὸς τοῦ φαλακροῦ
 κί' ὄλων τῶν ἄλλων κορυφῶν,
 κί' ὑνῆσωμεν τὸν ἀδελφὸν
 Θανάστη τοῦ Λοαροῦ.

**Τὰ μελλώματ' ἤξεχάνουν
καὶ Χριστὸς ἀνέστη κύνουν.**

Ὅπως μεγάλα καὶ πολλὰ τοῦ Κόντε κατελάλησε
καὶ δοξᾶν ἐξησφάλισε.

Ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα καὶ κατοβούλων σπεῖρα,
ὅταν κ' ὁ Κόντες χολωθεῖς
'στὸ βῆμ' ἀνήλθε παρευθεῖς
κ' ἔλεγε πόσα ἔώδεψε καὶ πόσην προικὰ πῆρε,
καὶ συκοφάντην ἔκραξε τὸν μέγαν Ἀθνασίον,
τὸν ἄνδρα τὸν χυμασίον,
καὶ τοῦτον ἐμαστίωσε πρὸ τῶσαν βουλευτῶν
καὶ σπόγγον μ' ὄξος ἐπλησε κ' ἐπότιζεν αὐτόν.

Ἐβόησαν τὰ σύμπαντα διὰ βοῆς μεγάλης
ὅταν ἀπὸ τῆν θέσιν του κ' ὁ Προέδρος ὁ Ράλλης
πρὸς Θεοτόκην ἔλεγε περιφραδῶς κ' ἐντόνας:
αὐτὸς δὲν πταίει, κύριε, μὰ πταίεις σὺ καὶ μόνος,
ὁ μετ' ἀγάπης ἄλλοτε 'στοὺς κόλπους σου θερμαίνων
τὸν ὄφιν τὸν φαρχακερὸν καὶ τὸν τετυρωμένον,
ὄν εἰς ἡμέρας παλαιὰς σθεσθέντος; μεγαλείου
πολλάκις ἐξεδίωξα μακρὰν τοῦ Συμβουλίου.

Δεῦτε καὶ τὴν ρεπούμπλικ τοῦ Ράλλη μεγαλύνωμεν
κ' ἐμπρὸς τῆς γόνου κλίνωμεν.
Αὐτοῦ δὲ ταῦτα λέγοντος 'στὸν Κόντε τῆς Κερκύρας
ὁ Θεοδωρῆς σιωπηλῶς ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας,

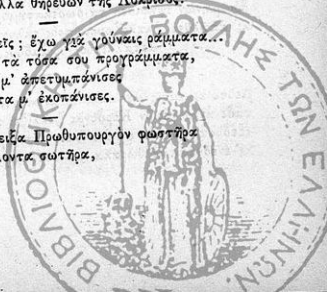
πλὴν ἡ σιγὴ τοῦ Θεοδωρῆ περιφραδῶς ἐλάλει
κ' ἦτον ὡσαν νὰ τοῦλεγε: τί μοῦ σκαρνεῖς, Ράλλη;

Ὁἴμοι, ζαυθὲ συνάναρχε κ' εἰδέξαπτον τεκνίων,
ἐψέλλιξε καθ' ἐαυτὸν ὁ μέγας Κορδονίαν.
Πῶς τὴν ὀργὴν σου δὲν κρατεῖς, τὴν γλώσσαν τὴν ὄξεαν;
κ' εἶπε πρὸς τὸν Χαράλαμπον στραφείς τὸν Εὐταζίαν:
ἄρες αὐτῷ, Χαράλαμπε, χάριν τοῦ μπαμπαλιῆ,
οὐκ οἶδε γὰρ ἐνίοτε τί λόγους ὀμιλεῖ.

Τάδε τὰ ρήματα πικρῶς
πρὸς πάντας ἀλαλάζει
ὁ Μονοκρούσος ὁ Λοκρός,
ποῦ κόμμα δὲν ἀλλάζει,
Θανάσης ὁ δημοφιλής,
ὁ μείνας ἐξω τῆς Βουλῆς,
ἀλλὰ κ' ἐκτός μοιρολογῶν τὰς τύχας τῆς πατρίδος
καὶ κλέος εἰς τὰ μέταλλα θηρῶν τῆς Λοκρίδος.

«Ὡ Θεοτόκη, τί λαλεῖς; ἔχω γὰρ γόνους ράμματα...
ἐγὼ καὶ μόνος ἔγραφα τὰ τῶσα σου προγράμματα,
πλὴν σὺ μ' ἀπετυμάνισες
κ' ἀπότνα μ' ἐκοπάνισες.

«Ὅντα μικρὸν σ' ἀνέδειξα Πρωθυπουργὸν φωστῆρα
καὶ μέλλοντα σωτῆρα,

κι' ἀνώψαά σε σιδηροῦν εἰς τόσον μεγαλιῶν,
πλὴν σὺ μὲ παρεγώρισες
κι' οὐτ' ἕνα κἀν μ' ἐδώρησες
σιδήρου μεταλλίου.

« Ἐγὼ μὲ τῆς ρητορικῆς σ' ἐπροίκισα τὰ δῶρα
κι' ἐπὶ τὸ βῆμ' ἀπῆστραψες τὸ τοῦ Κοινοβουλίου,
πλὴν σὺ μικρὰν ἐπιστολὴν δημοσεύεις τώρα,
δι' ἧς τὴν παρχώρησιν ἐξήτουν μεταλλίου.

« Ἄν σήμερον τὸ κόμμα σου περίπυστον ἀνάσπῃ
τὰ πάντα, Κόντε, χρεωστεῖς σ' ἐμένα τὸν Θανάση,
πλὴν ἐναντίον μου κραυγὰς ἐξέβαλες τραχείας...
μάρτυρας ἐξάπαστεῖλα πρὸς εὐ μονομαχίας,
καὶ σὺ μὲ τύρον εὐγενούς καὶ τόσην κούφον οἶησιν
ἠρήνης μίαν πρὸς ἐμὲ μικρὰν ἱκανοποίησιν,
καὶ γὰρ γνωρίζεις, ὕψηλῆς πανευγενείας κρέμα,
πῶς παίζει καὶ καλὸ σπαθὶ τὸ τοῦ Δαδίου θρέμμα.

« Οὐκοῦν κἀγὼ τὴν γλώσσαν μου θὰ λύσω σὰν καὶ πρῶτα
καὶ συμβολαίων παλαιῶν τινάξω τὸν εὐρῶτα,
τὸν κύβον δ' ἀναρρίψω
καὶ θραύσω καὶ συντρίψω
τῶν μεταλλίων τῶν κλεινῶν τὸ κλέος τὸ Τζαμουρίων
κι' ἐκείνην τὴν τρισεβάστον λαπάραν τὴν Βουδούρειαν ».

Τάδε τὰ ῥήματα πικρῶς
πρὸς πάντα ἀλαλάζει
ὁ Μονοκρούσος ὁ Λοκρῆς,
ποῦ κόμμα δὲν ἀλλάζει.

« Ὁ Ράλλη, πρῆχ μου χρυσῆ,
μαζί μου πάβαλες καὶ σὺ.

Ἐγὼ καὶ τούτων τὸν ξανθὸν ἀνέδειξα πρὸ χρόνων,
κι' αὐτὸς τὴν πάλαξ δόξαν τὴν χρεωστῆ σ' ἐμένα,
κι' ὅταν ἐγὼ τὸν ἀφῆσα παντέρημον καὶ μόνον
ἐξέπεσε καὶ καπετὰν τὸν ὀνομαζοῦν ἕνα.
Ἐγὼ κι' αὐτὸν ἀνέδειξα, πλὴν τὶ μ' ἀνταποδίδει;
ἀντὶ τοῦ μάννα τὴν γολὴν κι' ἀντὶ νεροῦ τὸ ζῦδι.

« Διὸ σκοπεῖω μάρτυρας νὰ στείλω κι' εἰς αὐτόν,
μὰ καὶ πρὸς πάντα κκτ' ἐμοῦ λόγον κκαὶν εἰπόντα,
καὶ γὰρ γολὴν μ' ἐπότισαν πολλοὶ τῶν βουλευτῶν
καὶ μ' ἐξεμεταλλεύθησαν ἐκ τῆς Βουλῆς ἀπόντα ».

Χαίρε, Βουλὴ παντάνασσα, μετάλλων χωνευτήριον,
καὶ τῆς τιμῆς κριτήριον,
σὺ ποῦ τὰς ἀηδῶνας μας στεγάξεις τὰς εὐμόλους,
πλὴν δὲν κρατεῖς ἐς ἄλλοτε 'στουὺς φλογερούς σου κόλπου
τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, δεῖναι μεταλλωρῶνον,
καὶ λαλιὰς μεταλλικῆς ἀπαστερήνης ἦγον.

Χαίρε, Βουλὴ παντάνασσα, τὸ κλῆσ σου πελώρικ,
δύο μνηῶν ἐψήφισες τὰ δωδεκατημῶρικ,
κι' ἀπῆλθες ἀλαλάζουσα πρὸς ἐκλογεῖς ἐκθάμβους
μεταλλικούς θριαμβούς.

Δεῦτε κι' εμεῖς μεταλλικὴν ἐνωτισθῶμεν νόταν...
τάδε κι' ὁ γέρονας Κορδῶνας ψελλίζει κκτ' ἰδίαν:
ἐξέδυσάν με τὴν φαιὴν ἐκείνην ρεδιγκόταν
κι' ἐνέδυσάν με θώρακα καὶ στρατηγῶν μανδύαν.

Ἄντι στεφάνων ἔθηκαν 'στὴν φέγγουσαν μου κάραν
Σαϊτακάφρων σατραπῶν περιφανῆ τιάραν,
ἀπὸ σινίδας τρῆπιον περιλαμπρον ἐστήθη
καὶ Μετζητῆ προσήλωσαν 'στὰ λάσια μου στήθη.

Λαμπρὸν μὲ περιέφεραν εἰς Ἀνακτόρων θάλαμον
κι' ἐγέλων χρυσοστόλιος καὶ ραδιῶνς κι' ἀκμάτος,
κι' ἀντὶ ρομφαίης ἔδωκαν 'στὴν δεξιῶν μου κάλαμον
ἕνα συντρίψω τοὺς ἐχθρούς ὡς σκευὴ κεραμέως.

Τὸν κόσμον ἐσυγκίνησα, πλὴν δὲν ἐσυγκινήθην,
καὶ Κορδονόπουλα πολλὰ
τὴν κάραν τοῦ Ζυγομακᾶ
μ' ἐξήτουν ἐπὶ πίνακος, κι' ἐγὼ τοὺς τὴν ἠρήνην.

Διὰ σταφίδων μ' ἔφραξαν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ
κι' οἱ μὲ τὸ παρακράτημα φρουζάντες καὶ μὴ,
κι' ἔκραζαν χαίρε κι' ἔλελεῦ,
τῆς Κορδονάρας Βασιλεῦ.

Γουδι πρὸς τούτους μ' ἔδωκαν νὰ κατακοπανίσω
θεσμούς, ποῦ φέρουν τρῶμούς,
καὶ λίκνον μοῦ προσέφεραν ἕνα μ' αὐτὸ λικνίσω
τοὺς Λιμπριτέους νόμους.

Οὐκοῦν Τυρταίου πρὸς ἐμὲ προσεκομίσθη λύρα
νὰ κρούσω κι' οἰκονομίῶν παρήγορον παικίζω,
κι' ἐκόμισάν μοι μετ' αὐτῆς μακρὸν καταδρεκτῆρα
μεγάλων ἐπαγγελιῶν νὰ καταβρέχω μάννα.

Ἐβαλαν 'στὸ λαρύγγι μου φωνὴν τῆς ἀηδῶνας
νὰ βουκαλιζῶ δι' αὐτῆς συγὰ καὶ λιγυρῶνας
ἄσους τῶν ἡμετέρων μου μ' ὑπομονὴν ἁγίῳ
ἐλπίζουσ εἰς τὴν ἰδρυσιν ὀργῶν Ὑπουργείων.

Λαμπρὸν μὲ περιέφεραν κι' εἰς Τουρκικὸν χαρμί
κι' ἔπειτα μὲ τὸν κάλαμον μ' ἔδωκαν καὶ κλεμῖ,
ὅπως ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν κι' ἐν κυκνοῖς ὀράμασι
Ρωμαιοῖς καὶ Τουρκοῖς συνοπιογράφω γραμμακίαι
ἐκείνης τῆς ἐμπορικῆς συμβάσεως τὸν χάρτην,
δοξάζαντα τὸν Μάρτιον, τὸν μῆνα τὸν ἀντάρτην.

Μὰ καὶ τῆς λήθης τὸν λοτὸν
μ' ἐπρόσφεραν ὡς φαγητόν,
κι' εὐθὺν ἔλησημονήθησαν πολέμον ἀνευθῶνον,
κι' ἔγιναν ἐν Βασιλείῳ μὲ ἔδωσαν καὶ κλεμῖ,
κι' εἶδα ξυλὰς Πρωθυπουργὸς πῶς ἦμον τῶν Ἑλλήνων,
ἀλλὰ καὶ μέσα 'στὸ Γιλδίξ Βιζύρης τοῦ Σουλτάνου.

Καὶ τὴν Τουρκίαν ἦνωσα μαζί μὲ τὴν Ἑλλάδα
κι' ἔβαλα Τούρκας φερετζῆ 'στὴν κώρη τὴν Παλλάδα,
κι' ἔγιναν ἐν Βασιλείῳ μετὰ μιᾶς Βουλῆς,
μὲ Τούρκους Αὐτοκράτορας κι' Ἑλληνας Βασιλεῖς,
κι' ἔλειψαν πόλεμοι φοικτοὶ κι' ἀστακομιοκτόνοι,
κι' ἔδω καὶ 'στὸ Βυζάντιον ἐψήφισαν Κορδῶν.

**Καὶ καμπόδας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἄγχεταίας.**

Περὶ μιμησεως Χριστοῦ, διακρηπῆς βιβλίον,
ἔχει τῆς Ἀναπλάσεως τὸ βιβλιοπλάσιον.
Ἄδερξον μετέφρασε Λαμπρῆς ὁ δεῖνος,
κι' ἀς σπεύσῃ πρὸς ἀπόκτησιν καθεῖς Χριστιανός.